

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 232/2016
17.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Лидије Ђукић, председника већа, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Ј.В. из Б., против тужених: Д.М. из С., чији је пуномоћник Н.К., адвокат из С.М., А.Б. из Р. и Ш.Б. из Р., чији је заједнички пуномоћник М.О., адвокат из Н.С., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Сремској Митровици и Вишег суда у Сремској Митровици, у седници одржаној 17.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Сремској Митровици.

Образложење

У току поступка који се пред Привредним судом у Сремској Митровици води под бројем П 127/12, по тужби тужиоца Д.М. против тужених А. и Ш.Б., ради утврђења права својине на непокретности, пословном објекту, са евентуалним захтевом којим је тражио да се тужени обавезу да му плате 3.500.000,00 евра на име учешћа у добити привредног друштва и 500.000 евра на име изгубљене добити, Ј.В., адвокат из Б., поднео је тужбу за главно мешање против тужиоца и тужених у том поступку, односно против Д.М., А.Б. и Ш.Б.. У тужби је навео да има потраживања према туженом Д.М., на име заступања у великом броју парница, који је на њега, уговором пренео низ потраживања, а између осталог и 20% потраживања која оствари у наведеној парници која се води пред Привредним судом у Сремској Митровици (П127/12), па је тражио да се тужени обавезу да му солидарно плате 63.180.000,00 динара, са законском каматом од подношења тужбе до исплате.

Решењем П 300/14 од 15.09.2014. године, Привредни суд у Сремској Митровици је одбио предлог Ј.В. за потраживање по наведеној тужби, као по тужби за главно мешање у предмету тог суда П 127/12, па се огласио стварно ненадлежним за одлучивање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је доставио Вишем суду у Сремској Митровици, као месно и стварно надлежном.

Виши суд у Сремској Митровици није прихватио стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08 и 111/13) и члана

22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Сремској Митровици.

Наиме, према члану 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању привредних делатности, па и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 23. став 1. тачка 7. истог Закона, предвиђено је да виши суд у првом степену, између осталог, суди у грађанскоправним споровима кад вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије, ако није надлежан неки други суд.

Према наведеној законској одредби (члан 25. став 1. тачка 1. Закона), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Уколико се ради о споровима између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности.

Дакле, субјективни критеријум за надлежност привредних судова је да се ради о спору између привредних друштава и предузетника. Предузетником се, у смислу члана 83. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/11 и 99/11), сматра пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и као такво је регистровано у складу са законом, а применом става 2. истог члана, физичко лице уписано у посебан регистар, које обавља делатност слободне професије, уређену посебним прописом, сматра се предузетником само ако је то тим посебним прописом предвиђено. Делатност адвоката јесте регулисана посебним законом – Законом о адвокатури, по коме је адвокатура независна и самостална служба за пружање правне помоћи физичким и правним лицима (члан 2. став 1. овог Закона), а адвокатуром се може бавити лице уписано у именик адвоката Адвокатске коморе. Из наведеног произилази да делатноста адвоката представља слободну делатност, да се адвокати уписују у посебан регистар – именик адвоката који се води у Адвокатској комори, али Законом о адвокатури није предвиђено да се адвокати сматрају предузетницима (у складу са чланом 83. став 2. Закона о привредним друштвима).

Имајући ово у виду, у конкретном случају се ради о спору између тужиоца адвоката, који нема статус предузетника и тужених-физичких лица, па Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, јер није испуњен субјективни критеријум, с обзиром да се не ради о спору између привредних субјеката, односно предузетника, па је, применом члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова, за одлучивање у овој правој ствари - стварно надлежан виши

суд, имајући у виду да се тужбом потражује износ који омогућује изјављивање ревизије .

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Лидија Ђукић,с.р.**